

บทที่ 3

การแปรของ (ɛ) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช

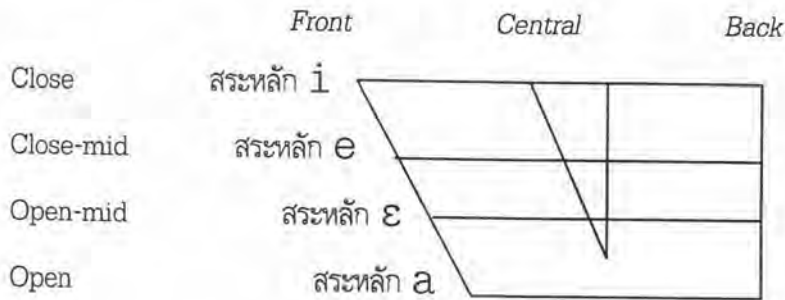
การแปรของ (ɛ) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชในที่นี้ หมายถึง การแปรตามกลุ่มอายุและทัศนคติต่อภาษา โดยใช้ผู้บอกภาษาเพศชายที่มีถิ่นที่อยู่อาศัยในเขตเทศบาลนครนครศรีธรรมราช ไม่มีอาชีพเป็นครูสอนภาษาหรือมีบิดามารดาเป็นครูสอนภาษา จำนวนทั้งสิ้น 100 คน โดยใช้คำในการทดสอบการแปรว่ามี การแปรเป็นอย่างไรและมีรูปแปรได้บ้าง ใช้คำในการทดสอบจำนวน 30 คำ นอกจากนี้ยังมีการทดสอบทัศนคติต่อภาษาถิ่นว่ามีทัศนคติทางบวกหรือทัศนคติทางลบต่อภาษาถิ่น โดยใช้คำถาม 6 ข้อ ให้ตอบว่าภาษา กรุงเทพฯ ฯ หรือภาษานครศรีธรรมราช ถ้าตอบว่าภาษานครศรีธรรมราช 0-3 ข้อ แสดงว่ามีทัศนคติทางลบต่อ ภาษา ถ้าตอบว่าภาษานครศรีธรรมราช 4-6 ข้อ แสดงว่ามีทัศนคติทางบวกต่อภาษา (ดูข้อ 2.3 ในบทที่ 2 ในบทที่ 5 หน้า 34 และในภาคผนวกประกอบ)

ในบทนี้จะกล่าวถึงการแปรของ (ɛ) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชว่ามีรูปแปรได้บ้าง โดยไม่มี ตัวแปรสังคม คือ กลุ่มอายุและทัศนคติต่อภาษาเข้ามาเกี่ยวข้อง และแต่ละรูปแปรมีการปรากฏมากน้อยเพียง ไດ โดยจะนับจำนวนครั้งของการปรากฏและหาค่าการปรากฏว่ามีอัตราส่วนร้อยละเท่าใด

3.1 รูปแปรของ (ɛ) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้ใช้การฟังเพียงอย่างเดียว ไม่ได้ใช้เครื่อง Sound spectrograph เพราะเสียงที่ต้องวิเคราะห์มีความแตกต่างกันน้อยมาก ผลการวิเคราะห์พบว่า มีเสียงที่ปรากฏในข้อมูล 4 เสียง ดังนี้ (ดูภาพที่ 2 ประกอบ)

1. เสียงแรกคล้ายกับสระหลัก [e]
2. เสียงที่สองเป็นเสียงที่ต่ำกว่าสระหลัก [e] เล็กน้อย
3. เสียงที่สามเป็นเสียงที่สูงกว่าสระหลัก [ɛ]
4. เสียงที่สี่เป็นเสียงที่อยู่ระหว่างสระหลัก [ɛ] และสระหลัก [a]

ภาพที่ 2 แผนภูมิสระหลักชุดสระหน้าริมฝีปากไม่ห่อ

จากผลการวิเคราะห์ด้วยการฟังทั้งหมด 5 รอบ ผู้วิจัยสามารถจำแนกเสียงที่ 1 ออกจากเสียงที่ 2 กับ 3 และออกจากเสียงที่ 4 ได้ และจำแนกเสียงที่ 2 กับ 3 ออกจากเสียงที่ 4 ได้ โดยไม่มีปัญหาแต่อย่างใด แต่เสียงที่ 2 กับ 3 นั้นคล้ายคลึงกัน ผู้วิจัยจึงตัดสินใจรวมเสียงทั้งสองไว้เป็นรูปแปรเดียวกัน ดังนั้นในงานวิจัยนี้จึงมี 3 รูปแปร ได้แก่

1. [e] แทนเสียงแรก
2. [ε̂] แทนเสียงที่สองกับสาม
3. [ε] แทนเสียงที่สี่

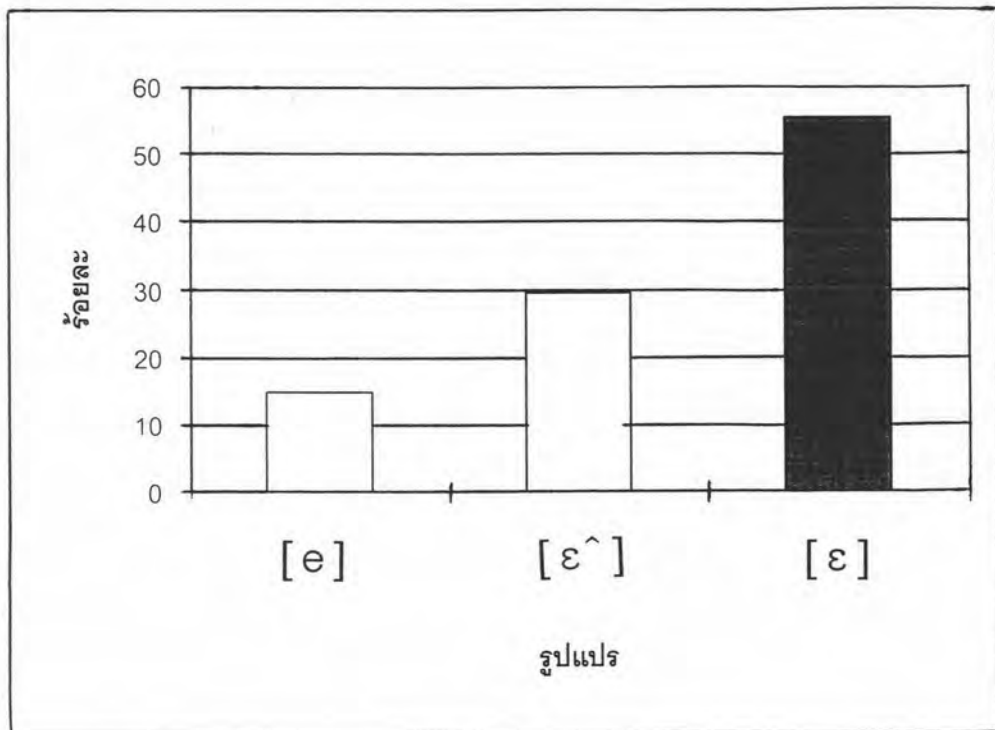
เหตุที่ผู้วิจัยใช้รูปแปร [ε] แทนเสียงที่สี่ เพราะเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้กันตามปกติในการเขียนแทนเสียงสระอะในภาษาไทย ส่วนการใช้ [ε̂] แทนเสียงที่สองกับสามนั้นเนื่องจากเสียงส่วนใหญ่จะค่อนข้างไปทางสระอะมากกว่าสระเอะ

3.2 ความถี่ในการปรากฏของรูปแปรของ (ε)

จากการรวมจำนวนครั้งในการปรากฏของรูปแปรของ (ε) ทั้ง 3 รูปแปร คือ [e], [ε̂] และ [ε] แต่ละรูป ในการออกเสียง (ε) รวมทั้งสิ้น 3,000 ครั้ง โดยยังไม่ได้แยกตามกลุ่มอายุ หรือทัศนคติต่อภาษา ได้อัตราในการปรากฏของรูปแปรต่าง ๆ ดังนี้

รูปแปรของ (E)	จำนวนครั้งในการปรากฏ	ร้อยละ
[e]	444	14.8
[ε̂]	890	29.67
[ε]	1,666	55.53
รวม	3,000	100

ตารางที่ 5 อัตราการปรากฏของรูปแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช

ภาพที่ 3 อัตราการปรากฏของรูปแปรของ (E) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช

นอกจากนี้ผู้วิจัยมีความเห็นว่ารูปแปร [ɛ] เป็นรูปแปรดั้งเดิม เนื่องจากผู้พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชส่วนใหญ่โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้สูงอายุใช้ในการออกเสียงคำที่ปรากฏในรายการคำในงานวิจัยนี้

รูปแปร [e] เป็นรูปแปรใหม่ เป็นเสียงสระที่ผู้พูดภาษาไทยมาตรฐานใช้ในการออกเสียงคำที่ปรากฏในรายการคำในงานวิจัยนี้ได้แก่ เก็บ เล็บ เหน็บ เป็นต้น และการที่ผู้พูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชใช้รูปแปรนี้ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็นอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน

รูปแปร [ɛ̂] เป็นรูปแปรกึ่งกลาง เพราะไม่ใช่ทั้งรูปแปรดั้งเดิมและรูปแปรใหม่ ก่อนการวิจัยผู้วิจัยไม่คาดว่าจะพบเสียงนี้ในงานวิจัย ในสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า รูปแปรของ (ɛ) ในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราช มี 2 รูปแปร ได้แก่ [e] และ [ɛ] เท่านั้น แต่เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลพบว่ามียุโรปแปรที่สาม ผู้วิจัยคิดว่ารูปแปรนี้ปรากฏในภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชเพราะเหตุผลสองประการ ประการแรกคือ ผู้บอกภาษามีความนิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม ส่วนประการที่สองคือ ผู้บอกภาษาไม่นิยมชมชอบทั้งรูปแปรใหม่และรูปแปรดั้งเดิม

จากตารางที่ 5 และภาพที่ 3 จะเห็นว่ารูปแปรดั้งเดิมมีอัตราการปรากฏมากที่สุด คือ 1,666 ครั้ง คิดเป็น 55.53% รูปแปรกึ่งกลางมีอัตราการปรากฏรองลงมา คือ 890 ครั้ง คิดเป็น 29.67% และรูปแปรใหม่มีอัตราการปรากฏน้อยที่สุด คือ 444 ครั้ง คิดเป็น 14.8% จากอัตราการปรากฏดังกล่าวเห็นได้ว่าชาวนครศรีธรรมราชยังคงพูดภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชโดยใช้รูปแปรดั้งเดิม แสดงถึงความนิยมภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชที่มีมากกว่าภาษาไทยมาตรฐาน หากไม่ใช่รูปแปรดั้งเดิมก็ไม่ได้เปลี่ยนไปใช้รูปแปรใหม่ซึ่งเป็นรูปแปรในภาษาไทยมาตรฐาน แต่ใช้รูปแปรกึ่งกลาง แสดงถึงความนิยมลักษณะผสมกันระหว่างภาษาไทยถิ่นนครศรีธรรมราชกับภาษาไทยมาตรฐานมากกว่าลักษณะของภาษาไทยมาตรฐานเพียงอย่างเดียว